

LETTER OF SRI AUROBINDO TO THE MOTHER

The experience you have described is Vedic in the real sense, though not one which would easily be recognised by the modern systems of Yoga which call themselves Yogic. It is the union of the “Earth” of the Veda and Purana with the divine Principle, an earth which is said to be above our earth, that is to say, the physical being and consciousness of which the world and the body are only images. But the modern Yogas hardly recognise the possibility of material union with the Divine.

31 December 1915

– Sri Aurobindo

શ્રી અરવિન્દ નો ઉત્તર

તમે જે સાક્ષાત્કારનું વર્ણન કર્યું છે તે ખરી રીતે વેદની પરંપરાનો છે – જોકે અત્યારે જે માર્ગો પોતાને યોગમાર્ગો તરીકે ઓળખાવે છે તે એ સાક્ષાત્કારનો સ્વીકાર નહિ કરે. વેદમાં અને પુરાણમાં જેને ‘પૃથ્વી’ કહેવામાં આવે છે તેની દિવ્ય તત્ત્વ સાથે એકતાની એ અનુભૂતિ છે. એ પૃથ્વી આપણી જડ પૃથ્વીની ઊર્ધ્વમાં રહેલી છે, એટલે કે જગત અને સ્થૂલ દેહ એ સ્થૂલ સત્ અને ચેતનાની માત્ર પ્રતિમા છે. પરંતુ આધુનિક યોગમાર્ગો ભગવાન સાથે સ્થૂળ તત્ત્વનો યોગ થવાની શક્યતા ભાગ્યે સ્વીકારે.

તા. ૩૧ ડિસેમ્બર, ૧૯૧૫

– શ્રી અરવિન્દ

©SRI AUROBINDO ASHRAM TRUST, PONDICHERRY.
FROM: SRI AUROBINDO KENDRA,
MATRUBHAVAN 87, SWASTIK SOCIETY, AHMEDABAD-9
<https://themothersprosperity.org>

Prosperity

શ્રી માતાજીની
સિદ્ધિ-રિદ્ધિ

2026

SEPTEMBER

૧ સપ્ટેમ્બર, ૨૦૨૬

The Secret Knowledge...

A few shall see what none yet understands;
God shall grow up while the wise men talk and sleep;
For man shall not know the coming till its hour
And belief shall be not till work is done.

SAVITRI - P.55

– Sri Aurobindo

રહસ્યમય જ્ઞાન...

કોઈ હજુ સુધી જેને સમજે ના તેને થોડાક દેખશે ;
ડાહ્યાઓ કરતા વાતો કે સુતા જે સમે હશે
તે દરમ્યાનમાં દેવ વૃદ્ધિગત થતો હશે;
કેમ કે ન ઘડી એની હશે આવેલ ત્યાં સુધી
ઉપસ્થિતિતણું જ્ઞાન માનવીને થશે નહીં,
ના કાર્ય પડશે પાર ત્યાં સુધી ના એમાં વિશ્વાસ બેસશે.

‘સાવિત્રી’

– શ્રી અરવિન્દ

અનુ. પુંજાલાલ પૂ. ૮૫

LETTER OF THE MOTHER TO SRI AUROBINDO

The entire consciousness immersed in divine contemplation, the whole being enjoyed a supreme and vast felicity.

Then was the physical body seized, first in its lower members and next the whole of it, by a sacred trembling which made all personal limits fall away little by little even in the most material sensation. The being grew in greatness progressively, methodically, breaking down every barrier, shattering every obstacle, that it might contain and manifest a force and a power which increased ceaselessly in immensity and intensity. It was as a progressive dilatation of the cells until there was a complete identification with the earth: the body of the awakened consciousness was the terrestrial globe moving harmoniously in ethereal space. And the consciousness knew that its global body was thus moving in the arms of the universal Being, and it gave itself, it abandoned itself to It in an ecstasy of peaceful bliss. Then it felt that its body was absorbed in the body of the universe and one with it; the consciousness became the consciousness of the universe, immobile in its totality, moving infinitely in its internal complexity. The consciousness of the universe sprang towards the Divine in an ardent aspiration, a perfect surrender, and it saw in the splendour of the immaculate Light the radiant Being standing on a many-headed serpent whose body coiled infinitely around the universe. The Being in an eternal gesture of triumph mastered and created at one and the same time the serpent and the universe that issued from him; erect on the serpent he dominated it with all his victorious might, and the same gesture that crushed the hydra enveloping the universe gave it eternal birth. Then the consciousness became this Being... Then this last vestige of form disappeared and the consciousness itself was absorbed into the Unutterable, the Ineffable... ..

Dt. 26 November 1915

– The Mother

શ્રી માતાજીનો શ્રી અરવિન્દને પત્ર

પૂરી ચેતના દિવ્ય ધ્યાનમાં લીન થઈ ગઈ, સમગ્ર સત્-તાને પરમ અને વ્યાપક એવો આનંદ થયો.

ત્યાર પછી સ્થૂળ ચેતનામાં, - શરૂઆતમાં નિમ્ન અવયવોમાં અને પછી આખા શરીરમાં – એક પ્રકારનું પવિત્ર કંપન શરૂ થયું અને પરિણામે, ધીમે ધીમે, સ્થૂળતમ સંવેદનમાં પણ જે અંગત મર્યાદાઓ હોય છે તે બધી દૂર થઈ ગઈ. સમગ્ર સત્ પદ્ધતિસર, પ્રગતિસર મહત્તાને પ્રાપ્ત કરતું ગયું, અને એ પ્રક્રિયામાં એકે એક બાધાઓના ચૂરેચૂરા કરતું ગયું જેથી તે સતત પરિણામમાં અને તીવ્રતામાં સતત વૃદ્ધિ પામતા એક બળને અને શક્તિને ધારણ કરી શકે અને તેમને વ્યક્ત કરી શકે. એમ લાગતું હતું કે જાણે શરીરના અણુઓ ધીમે ધીમે ફૂલીને એટલા વિશાળ થયા કે પૃથ્વી સાથે તેઓ સંપૂર્ણ તાદાત્મ્ય પામ્યા: એ જાગ્રત ચેતનાનું શરીર આખી પૃથ્વીનો ગોળો બન્યું અને આકાશી સ્થૂળમાં તે સંવાદપૂર્વક ગતિ કરતું હતું. એ ચેતના જાણતી હતી કે એનું પૃથ્વીના ગોળારૂપ થયેલું શરીર વિરાટ વ્યક્તિના હાથમાં ગતિ કરી રહ્યું હતું, અને એણે શાંતિમય આનંદની પરાકાષ્ઠામાં એ માતૃવ્યક્તિને પોતાની જાત અર્પણ કરી દીધી. ત્યારે એને ભાન થયું કે એનું પોતાનું શરીર વિશ્વના વિરાટ દેહમાં લીન થઈ ગયું છે. એની ચેતના હવે વિશ્વની ચેતના બની ગઈ, એની સમગ્રતામાં તે સ્થિર હતી, પરંતુ આંતરિક સંકુલતામાં અનંતવિધ ગતિ કરતી હતી. વિશ્વની ચેતના સંપૂર્ણ સમર્પણપૂર્વક ભગવાન પ્રત્યે ફૂદી અને તેને નિર્મલ પરમજ્યોતિની ભવ્યતામાં એક દીપ્તિમય સત્ને અનેકમુખી સર્પના મસ્તક ઉપર ઊભેલું જોયું – એ સર્પનું શરીર વિશ્વની ચારેબાજુ અનંતપ્રકારે વીંટળાયેલું હતું. એ સત્ તત્ત્વએ વિજયના એક શાશ્વત અભિનયપૂર્વક, એક સાથે, સર્પ અને તેમાંથી પ્રગટતા વિશ્વનું સર્જન અને શાસન કર્યું. સર્પની ફેણ ઉપર સીધા ઊભા રહીને એ દીપ્તિમય સત્ પોતાના વિજયી બળપૂર્વક એમના ઉપર પ્રભુત્વ જમાવતું હતું. અને વિશ્વને આવરીને રહેલ એ સર્પના દમન વેળાનો એનો અભિનય એને શાશ્વત જન્મ પણ આપતો હતો. ત્યાર પછી ચેતના એ દીપ્તિમય સત્ રૂપ બની ગઈ અને પછી રૂપનું છેવટનું એ નિશાન પણ અલોપ થઈ ગયું, અને ચેતના પોતે અનિર્વચનીય, અવ્યાખ્યેય પરમ સત્મા લીન થઈ ગઈ.

તા ૨૬ નવેમ્બર, ૧૯૧૫

– શ્રી માતાજી

અનુ. અંબાલાલ પુરાણી